

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:

I. P.

státní příslušnost

toho času

zastoupeného Mgr. Sylvou Šiškeovou

advokátkou se sídlem Jakubské náměstí 4, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky

odbor azylové a migrační politiky

se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

poštovní přihrádka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-483/ZA-ZA15-K02-PD2-2014

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

- III. Odměna právní zástupkyně Mgr. Sylvy Šiškeové, advokátky se sídlem Jakubské nám. 4, 602 00 Brno, ve výši 17.000 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 5. 3. 2018 pod č. j. OAM-483/ZA-ZA15-K02-PD2-2014, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) doplňková ochrana neprodlužuje.
2. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a poukazoval na to, že správní orgán svým rozhodnutím porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále pak §§ 12, 14, 14a, 15a a 17a zákona o azylu, čl. 17 kvalifikační směrnice, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 a další Úmluvy o právech dítěte a domáhal se, aby napadené rozhodnutí krajský soud svým rozhodnutím zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. V doplňku žaloby zástupkyně žalobce pak uvedla následující.
4. Zabývala se výkladem pojmu „vážný zločin“, když žalovaný provedl dle žalobce nesprávný výklad tohoto pojmu a tento výklad byl učiněn v neprospěch žalobce, kdy žalovaný splnění předpokladu pro naplnění této podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany žalobce konstatoval na základě tvrzení, že – zjednodušeně řečeno – každý zvlášť závažný zločin podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v platném znění, je dle žalovaného automaticky vážným zločinem podle § 15a, příp. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, resp. čl. 17 tzv. kvalifikační směrnice. S tímto výkladem se žalobce jednoznačně neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
5. Odborná literatura (např. dizertační práce Mgr. et. Mgr. L. J.: *Vylučující klauzule dle čl. 1F Úmluvy o právním postavení uprchlíků: možnosti a podmínky její aplikace vůči osobám podezřelým z terorismu, Masarykova univerzita Brno, 2016/2017*) zdůrazňuje, že „při vymezení pojmu „vážný zločin“ je třeba vycházet z mezinárodních standardů a vykládat jej s ohledem na obvyklý význam slov a se zohledněním předmětu a účelu Ženevské úmluvy. Stejně vyznívají rovněž doporučení UNHCR, která zdůrazňují, že pro posouzení kritéria závažnosti jsou relevantní mezinárodní, nikoli vnitrostátní standardy. Přestože tedy státy mají jistou míru diskrece, nemohou se při výkladu pojmu „vážný zločin“ v čl. 1Fb opírat pouze o jeho vnitrostátní význam. Jako vhodný se proto jeví přístup, který při vymezení pojmu „vážný zločin“ vychází z mezinárodních standardů“. Jinými slovy, nelze užít pouze výkladu vnitrostátním právním řádem tak, jak učinil v souzené věci žalovaný, kdy jediným vodítkem pro rozhodnutí žalovaného bylo systematické zařazení skutku, jehož se měl žalobce dopustit, v českém trestním zákoníku jako zvlášť závažného zločinu.

6. Žalobce dále poukázal na to, že G. S. Goodwin-Gill ve vztahu ke kritériu vážnosti zločinu vymezil tři kategorie zločinů. Do první kategorie zařadil skutky jako vražda, znásilnění, sexuální zneužívání dětí, ublížení na zdraví, obchod s drogami a ozbrojenou loupež, přičemž vyslovil vyvratitelnou domněnku, podle níž tyto skutky lze charakterizovat jako vážné, nejsou-li přítomny polehčující okolnosti jako např. nízký věk pachatele či omezený podíl na spáchání skutku. Do druhé kategorie zařadil skutky jako loupež, krádež, zpronevěra, držení drog pro jinou než vlastní potřebu, napadení s tím, že tyto lze kvalifikovat jako vážné, jestliže jsou přítomny přitěžující okolnosti, jako např. použití zbraně, působení vážného zranění apod. Třetí kategorie, zahrnující skutky jako šikana či prodej na černém trhu, nemá být zásadně hodnocena jako zločiny vážné.
7. V daném případě je jednoznačné, že skutek, jehož se žalobce podle odsuzujícího rozsudku trestního senátu měl dopustit (tedy krácení daně, poplatku nebo jiné povinné platby), v žádném případě nespadá pod první kategorii vymezenou v bodě [5] žaloby. Předmětný skutek by případně mohl spadat pod kategorii druhou, avšak v takovém případě se měl žalovaný důsledně vypořádat s tím, zda a jaké přitěžující okolnosti jsou dány v případě žalobce, aby bylo možno jeho jednání označit za „vážný zločin“ ve smyslu kvalifikační směrnice i zákona o azylu.
8. Další žalobní námitku v doplňku žaloby označila zástupkyně jako nezohlednění dalších okolností případu.
9. Žalobce žalovanému vytýká, že v dané věci nezohlednil ostatní relevantní okolnosti případu. Za relevantní okolnosti, které žalovaný žádným způsobem nezohlednil je existence rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Na základě povolení k trvalému pobytu pobývá na území České republiky životní partnerka žalobce a dva synové, z nichž jeden je nezletilý, a proto je žalobce přesvědčen, že vydané rozhodnutí, které nezohlednilo existenci pevných rodinných vazeb žalobce na území České republiky, je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný nezohlednil, že žalobci jako jedinému z odsouzených, kteří byli cizí státní příslušníci, nebyl trestním soudem uložen trest vyhoštění. Trestní soud mimo jiné akcentoval též rodinné vazby žalobce na území České republiky.
11. Žalobce doplnil, že dne 30. 1. 2017 nastoupil výkon trestu odnětí svobody do Ve výroku trestu je pracovně činný, jeho chování bezproblémové, je kladně kázeňsky hodnocen. Je zde reálný předpoklad úplné resocializace žalobce.
12. Další žalobní námitka dle žalobce je rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce odkázal na to, že vymezením pojmu „vážný zločin“ se již zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6Azs 309/2016-28, kdy uvedl, že: „*Pojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o*

azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustí vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu“.

13. S ohledem na to, že v souzené věci žalovaný postavil svou argumentaci právě na tom, že skutková podstata trestného činu, za který byl žalobce odsouzen, je v rámci systematiky českého trestního práva označována jako zvlášť závažný zločin, jeví se rozhodnutí žalovaného jednak jako nepřezkoumatelné, jednak jako odporující výše citovanému soudnímu rozhodnutí.
14. U žalobce není možné směřovat výklad pojmu „vážný zločin“ podle zákona o azylu a pojem „zvlášť závažný zločin“ podle trestního zákoníku. Žalovaný však právě toto učinil a postavil na tom argumentaci svého rozhodnutí, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, případně nezákonností.
15. Žalobce pak uvedl, že ohledně výkladu toho, co je „vážným zločinem“ podle kvalifikační směrnice, poukázal na to, že v této věci byla ze strany Maďarské republiky položena předběžná otázka Soudnímu dvoru Evropské unie, vedená pod č. C-369/17. Tato předběžná otázka, o které dosud nebylo rozhodnuto, zní: „*Má být výraz „se dopustil vážného zločinu“, který je uveden v čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 a normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, chápán v tom smyslu, že za jediné kritérium pro posouzení toho, zda se žadatel dopustil zločinu, který jej může vyloučit z nároku na doplňkovou ochranu, může být považován trest za konkrétní zločin, který je stanoven právními předpisy konkrétního členského státu?*“
16. Žalobce navrhoval soudu přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) soudního řádu správního, neboť probíhá jiné řízení (o předběžné otázce), jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé. Zodpovězení výše uvedené otázky může mít bezprostřední vliv na to, jak bude nahlíženo na posouzení toho, zda se žalobce dopustil „vážného zločinu“ podle kvalifikační směrnice, jehož spáchání by ho diskvalifikovalo od možnosti prodloužení doplňkové ochrany.
17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za zcela neopodstatněné. Žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu.

18. Žalovaný uvádí, že žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, udělena na dobu 12 měsíců rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-483/ZA-ZA15-ZA05-2014 ze dne 9. 2. 2015, které nabylo právní moci dne 12. 2. 2015.
19. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně prodloužena rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-483/ZA-ZA15-ZA02-PD1-2014 ze dne 24. 2. 2016, které nabylo právní moci 1. 3. 2016, a to s platností do 13. 3. 2018.
20. Udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a jejímu následnému prodloužení bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu existence jeho rodinných vazeb na území ČR a jeho vycestování by po posouzení všech okolností dle názoru správního orgánu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
21. Žalovaný konkrétně shledal, že žalobce žije v ČR ve společné domácnosti se svojí manželkou a syny a jsou na sobě materiálně a citově závislí. Žalovaný proto s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, jejichž je ČR signatářem, konstatoval, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pro nezletilé syny by bylo prakticky nemožné následovat svého otce na Ukrajinu, především kvůli své hluboké integraci do české společnosti a také kvůli případné jazykové bariéře.
22. Žalovaný v rámci své úřední činnosti zjistil, že žalobce byl na území České republiky odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 53T 15/2015-2346 mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a jejímu následnému prodloužení bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu existence jeho rodinných vazeb na území ČR a jeho vycestování by po posouzení všech okolností dle názoru správního orgánu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
23. Žalovaný konkrétně shledal, že žalobce žije v ČR ve společné domácnosti se svojí manželkou a syny a jsou na sobě materiálně a citově závislí. Žalovaný proto s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, jejichž je ČR signatářem konstatoval, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pro nezletilé syny by bylo prakticky nemožné následovat svého otce na Ukrajinu, především kvůli své hluboké integraci do české společnosti a také kvůli případné jazykové bariéře.
24. Žalovaný v rámci své úřední činnosti zjistil, že žalobce byl na území České republiky odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, č. j. 53T 15/2015 ze dne 6. 5. 2016 za spáchání zločinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti a půl roku nepodmíněně. Proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které meritorně projednal Vrchní soud v Olomouci pod č. j. 5To 64/2016 (nabytí právní moci 5. 10. 2016), nicméně ten odvolání podle § 256 trestního řádu zamítl. Z odůvodnění soudního rozhodnutí

vyplývá, že byl žalobce společně s dalšími čtyřmi osobami uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že po společné dohodě a se společným úmyslem zkrátit clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty dovážel do ČR tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou pro daňové účely ČR, v době od 26. 11. 2013 do 16. 4. 2015. Žalobce se účastnil přeprav zejména jako řidič vozidla převážejícího cigarety, které vyzvedával v zahraničí, převážel je do ČR a následně se podílel na jejich prodeji odběratelům na území ČR, přičemž při 22 případech způsobil ČR škodu na daních ve výši zhruba 19.000.000 Kč a dokonce vystupoval pod falešným jménem I. F.

25. Žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení vyšly najevo velmi závažné skutečnosti, které vedou žalovaného k jednoznačnému závěru, že žalobce spáchal vážný zločin, který je předvídan právě v ust. § 15a zákona o azylu pro případ vylučující udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany.
26. Žalovaný má za prokázané, že žalobce jako poživatel doplňkové ochrany spáchal zvlášť závažný zločin ve smyslu zákona o azylu i trestního zákoníku.
27. V tomto ohledu tedy neobstojí jednotlivé citované žalobní námitky také s tím konstatováním, že neprodloužení doplňkové ochrany je řádně a podrobně odůvodněno, a to i s přihlédnutím k jednotlivým okolnostem spáchání trestné činnosti žalobcem a popsané okolnosti vycházejí toliko a výhradně ze soudních příložených trestních spisů. Žalovaný se rovněž při svém rozhodování opíral o citované evropské právní normy a příslušnou a ustálenou a vnitřně jednotnou judikaturu NSS.
28. Dále konstatoval, že žalovaný při neprodloužení doplňkové ochrany postupoval plně v intencích mimo jiné rozsudku NSS 6Azs 309/2016 ze dne 1. 2. 2017, tj. bylo vypracováno podrobné odůvodnění spáchaného zločinu, neboť žalovaný vzal rovněž v úvahu jeho povahu a závažnost a následky či míru účasti na spáchání zločinu. Žalovaný také uzavřel, že posouzení okolností spáchaného trestného činu bylo správním orgánem dostatečně individualizováno a je naprosto zřejmé a nepochybné, že žalobce se dopustil v době svého pobytu na území České republiky takového trestného jednání, které lze kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin dle zákona o azylu, tím spíše pak také jako vážný zločin (viz rozsudek Krajského soudu Plzeň sp. zn. 60Az 68/2017 ze dne 8. 3. 2018 nebo též obdobně Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10Azs 78/2017). Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. Na toto vyjádření žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalovaného uvedeného v jeho vyjádření a uvádí, že své žalobní námitky považuje nadále za oprávněné. Je přesvědčen o splnění zákonných podmínek pro

prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, v platném znění.

30. Žalobce přitom zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného uvedeného v jeho vyjádření, kde tento tvrdí, že se podrobně vypořádal s rodinnou situací žalobce. Žalobce je přesvědčen, že v rozhodnutí žalovaného absentuje konfrontace zjištění o rodinné situaci žalobce se závěry o tom, že se žalobce měl podle žalovaného dopustit jednání, které podle názoru žalovaného vylučuje prodloužení doplňkové ochrany. Tato skutečnost je dle žalobce zcela stěžejní. Předmětná úvaha žalovaného v rozhodnutí úplně chybí, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. V dalším odkázal na doplněk žaloby, zdůraznil, že žalovaný nezohlednil ani další okolnosti případu a pouhá skutečnost, že žalobce byl českým trestním soudem odsouzen, způsobila neprodloužení doplňkové ochrany žalobci, žalobce uplatňoval další žalobní námitky.
31. Pokud jde o odkaz žalovaného na rozhodnutí NSS č. j. 6Azs 309/2016-28, pak žalobce uvádí, že na toto rozhodnutí odkazoval sám žalobce v doplnění žaloby. Jedná se o rozhodnutí, jímž NSS zrušil nejen rozsudek soudu I. stupně, ale i rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v něm nastínil, jakým způsobem by měl žalovaný přistupovat k výkladu pojmu „vážený zločin“. Na tomto místě žalobce opětovně zdůrazňuje, že výklad pojmu „vážený zločin“ ve smyslu zákona o azylu, resp. kvalifikační směrnice, nelze provést prostým přirovnáním k obdobnému pojmu ve vnitrostátním právním řádu (právní řád ČR a pojem „zvlášť závažný zločin“).
32. K uvedené žalobní námitce se žalovaný žádným způsobem nevyjádřil, stejně jako k tvrzení žalobce o podané předběžné otázce.
33. Žalobce opětovně zdůraznil, že jeho citová vazba na manželku a syny je enormní, k tomuto závěru ostatně dospěl ve svém rozhodnutí i žalovaný a tuto skutečnost opakuje i ve svém vyjádření. Bohužel však žalovaný tyto skutečnosti uvedl pouze v popisné části svého rozhodnutí, avšak nijak je nehodnotil, což však podle žalobce bylo jeho povinností. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
34. Pokud jde o napadené rozhodnutí, týkající se neprodloužení doplňkové ochrany žalobci, v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že správní orgán při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel z opisu rejstříku trestů a rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2016.
35. Dále pak žalovaný uvedl, že správní orgán v rámci své úřední činnosti zjistil, že žalobce byl na území České republiky odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 53T 15/2015 ze dne 6. 5. 2016 za spáchání zločinu kráčení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce trvání šesti a půl roku nepodmíněně. Proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně podal jmenovaný v zákonné lhůtě odvolání, které meritorně projednal Vrchní soud v Olomouci pod

sp. zn. 5To 64/2016 (právní moc 5. 10. 2016), nicméně ten odvolání podle § 256 trestního řádu zamítl. Z odůvodnění soudního rozhodnutí vyplývá, že byl jmenovaný společně s dalšími čtyřmi osobami uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že po společné dohodě a se společným úmyslem zkrátit clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty dovážel do ČR tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou pro daňové účely ČR, v době od 26. 11. 2013 do 16. 4. 2015. Jmenovaný se účastnil přeprav zejména jako řidič vozidla převážejícího cigarety, které vyzvedával v zahraničí, převážel je do ČR a následně se podílel na jejich prodeji odběratelům na území ČR, přičemž při 22 případech způsobil ČR škodu na daních ve výši zhruba 19.000.000 Kč a dokonce vystupoval pod falešným jménem I. F.

36. Po pečlivém posouzení informací o trestním stíhání a odsouzení jmenovaného v ČR správní orgán dospěl k závěru, že je na žadatele nezbytné aplikovat § 15a zákona o azylu, který je implementací čl. 17 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu a o obsahu poskytované ochrany (dále jen kvalifikační směrnice). Konkrétně se správní orgán zabýval ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, vylučující z možnosti udělit doplňkovou ochranu osobě, která spáchala vážný zločin. Toto ustanovení vychází z čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice hovořícího o osobách, které se dopustily vážného zločinu.
37. Správní orgán je nucen konstatovat, že v průběhu správního řízení vyšly najevo velmi závažné skutečnosti, které vedou správní orgán k jednoznačnému závěru, že žadatel spáchal vážný zločin, který je předvídan právě s ust. § 15a zákona o azylu pro případy vylučující udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany.
38. Jelikož pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, byl nucen správní orgán nejprve tento pojem vymezit. Ust. § 14 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. trestní zákoník, stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do 5 let. Dle ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku sp. zn. 6Azs 309/2016 ze dne 1. 2. 2017, takové vymezení vážného zločinu založené pouze na definici obsažené v trestním zákoníku by bylo zjednodušené a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva. NSS také konstatoval, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Ženevské úmluvy. NSS dále připomněl, že výkladem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku č. C-57/09 a C-101/09 ze dne 9. 11. 2010. Tento dospěl k závěru, že vážný zločin, na jehož základě lze žadatele vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany, musí být skutečně závažný, tj. musí dosahovat vysokého

stupně závažnosti. Posouzení vážnosti zločinu pak musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu. Vodítka nabízí Ženevská úmluva, která uvádí demonstrativní výčet faktorů, které je třeba vzít v úvahu, a to povahu činu, skutečně způsobenou škodu, povahu a výši trestu a také otázku, zda je daný zločin obecně považovaný za vážný.

39. Z výše uvedeného je zřejmé, že pojem „vážný zločin“ obecně nezahrnuje trestním zákoníkem vymezené přečiny. Může však zahrnovat trestním zákoníkem definované zločiny, a to nejen zvlášť závažné, které lze pro jejich charakter a společenskou škodlivost po konkrétním individuálním posouzení případu považovat za vážné.
40. Správní orgán současně konstatuje s odkazem na ust. § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že správní orgán si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Rozhodně pak není oprávněn jakkoliv přezkoumávat rozsudek příslušného soudu. Naopak je správní orgán podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán rozhodnutím příslušného orgánu, v tomto případě příslušného trestního soudu.
41. Z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci (který do značné míry odkazuje na předchozí rozsudek ve věci u Krajského soudu v Brně) jednoznačně vyplývá, že jmenovaný vědomě, dlouhodobě a opakovaně jakožto člen organizované skupiny porušil právní předpisy ČR, neboť se dopustil zvlášť závažného trestného zločinu krácení daně, poplatků a podobné povinné platby. Jeho společenskou nebezpečnost příslušné soudy posoudily jako vysokou, neboť se dopustil zvlášť závažného vysoce společensky škodlivého jednání a Vrchní soud v Olomouci odvolání žalovaného zamítl. Co se týče povahy zločinu, z jehož spáchání byl žadatel usvědčen a uznán vinným, a pro který byl odsouzen, správní orgán konstatuje, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu. S respektem k ust. § 57 odst. 3 správního řádu správní orgán přistoupil k hodnocení míry společenské škodlivosti žadatelova kriminálního jednání a vyhodnotil ji, stejně jako příslušné trestní soudy, jako velmi vysokou, a to především s ohledem na její rozsah a opakovanost a na fakt, že jejím motivem byl zjevně pouze hmotný prospěch žadatele. Správní orgán dále konstatuje, že recidiva trestné činnosti žadatele je dle Ženevské úmluvy jedním z důležitých vodítek při posouzení závažnosti páchané trestné činnosti včetně toho, zda má být na žadatele aplikována vylučovací klauzule.
42. Správní orgán dále konstatuje, že žadatelem spáchaný trestný čin je nezbytné podřadit ust. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, který nařizuje správnímu orgánu odnětí doplňkové ochrany v případě, že osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvlášť závažného zločinu. Dle ust. § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny, zvlášť závažné zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně na 10 let.

43. Správní orgán rozhodující ve věci má za prokázané, že výše jmenovaný poživatel doplňkové ochrany spáchal zvlášť závažný zločin ve smyslu zákona o azylu i trestního zákoníku.
44. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že v případě výše jmenovaného žadatele nastaly důvody, pro odejmutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu ve smyslu ust. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán v souladu s ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu výše jmenovanému udělenou doplňkovou ochranu neprodlužuje a jeho žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítá.
45. Ze správního spisu soud zjistil pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti.
46. Dne 9. 2. 2015 pod č. j. OAM-483/ZA-ZA15-ZA05-2014 Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (právní moc rozhodnutí 12. 2. 2015). Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že správní orgán posuzoval v případě žalobce jeho sociální, ekonomickou a rodinnou situaci, ve které se momentálně nachází. V tomto směru správní orgán na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že v případě nuceného návratu jmenovaného do vlasti by v jeho případě došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je ČR vázána. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen Soud), rodinný život je vykládán s důrazem na rodinné vztahy skutečné, tedy na manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“, přičemž Soud rovněž shledal, že rodinný život ve smyslu čl. 8 zahrnuje také vztahy mezi dalšími blízkými příbuznými. Jak již bylo uvedeno, žadatel pobývá na území ČR od roku 1997 se střídavými návraty na V ČR žije se svojí manželkou O. Z., s jejím synem z předchozího vztahu B. Z., narozeným a se společným synem M. Z., narozeným, všichni státní příslušnost Tito pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu (ověřeno v CIS). Správní orgán si vyžádal šetření v místě pobytu žadatele, tedy šetření provedené Oddělením pobytových agent Brno. Během šetření nebyl sice žadatel v místě pobytu zastižen, nicméně na místě přítomná O. Z. hlídce sdělila, že v domě bydlí společně s panem P. a dvěma dětmi. Svědeckou výpověď provedenou dne 5. 1. 2015 manželkou žadatele bylo zjištěno, že manželé spolu žijí ve společné domácnosti a pan P. se řádně podílí na výchově jejich nezletilých dětí. Žadatel také 13. 1. 2015 doložil oddací list a rodné listy dětí, ve kterých je v obou případech uveden jako otec. Z výpovědi žadatele a jeho ženy je dále patrné, že je pro něj prakticky nemožné zajistit si legální pobyt v ČR za pomoci institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR. Správní orgán dospěl po provedeném řízení k závěru, že jmenovaný prokázal existenci rodinných vazeb na území ČR, vazbu ke své manželce O. Z. a synům M. a B. Tito žijí ve společné domácnosti a jsou na sobě citově i materiálně zcela závislí. Proto správní orgán konstatuje, že s ohledem na mezinárodní právní dokumenty, a to zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, jejichž je ČR signatářem, je

vycestování žadatele nemožné pro rozpor s mezinárodními závazky ČR. Nelze rovněž přehlédnout, že pro nezletilé syny by bylo prakticky nemožné následovat svého otce na, především kvůli své hluboké integraci do české společnosti a také kvůli případné jazykové bariéře, která by jim bránila v rovnoprávném začlenění do ukrajinské společnosti, tím by došlo k oddělení nezletilých synů od svého otce, čímž by byl porušen čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán vzal především v úvahu vztah rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku (potrestání nelegálního pobytu žadatele) na straně jedné a zájmem cizince (a rovněž jeho blízkých) na ochraně jeho soukromého a rodinného života. 24. 2. 2016 pod č. j. OAM-483/ZA-ZA15-ZA02-PD1-2014 pak vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí, kdy o žádosti žalobce rozhodlo tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana prodlužuje o dobu 24 měsíců. Prodloužení doplňkové ochrany bylo opět odůvodněno rodinnými vazbami žalobce, jeho ženy O. a synů B. a M., tedy doplňková ochrana byla prodloužena na základě skutečností, které byly zjištěny už v původním řízení o udělení doplňkové ochrany.

47. Dne 28. 1. 2018 (doručeno 9. 2. 2018 MV ČR, odbor azylové a migrační politiky) žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany, jeho žádosti však již nebylo, jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného z 5. 3. 2018, jež je předmětem soudního přezkumu, vyhověno, tedy doplňková ochrana nebyla prodloužena.
48. Ve správním spise se nachází rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5To 64/2016-2541, Krajský soud v Brně si vyžádal od totožného soudu trestní rozsudek č. j. 53T 15/2015-2346.
49. Rozsudek Krajského soudu v Brně byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci a bylo zjištěno, že žalobce I. P., dříve užíval jiné jméno (Y. Z.), společně s dalšími obžalovanými (bylo jich celkem 6) jsou vinni tím, že po společné dohodě a se společným úmyslem zkrátit clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty tím, že budou do ČR dovážet tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou pro daňové účely ČR, v době od 26. 11. 2013 do 16. 4. 2015, v rozporu s Nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se stanoví celní kodex Společenství, v rozporu s ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty a v rozporu s ust. § 9 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, převáželi z a z cigarety s kolky nebo cigarety bez jakýchkoliv tabákových nálepek, které nepocházely z prostoru Evropské unie, a s těmito cigaretami vždy několika osobními vozidly vstupovali na daňové území České republiky přes bývalý hraniční přechod Lanžhot-Kúty po dálnici D2, přičemž v rozporu s § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, cigarety neoznačovaly tabákovou nálepkou pro daňové účely České republiky a následně je převáželi do různých měst v Ústeckém a Karlovarském kraji, kde je bez zaplacení cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty prodávali zejména odběratelům národnosti, čímž spáchal obžalovaný I. P. zločin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 240 odst. 3

trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6,5 (šest a půl) roků podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

50. Z odůvodnění pak dále vyplynulo, že I. P. se účastnil přeprav zejména jako řidič vozidla převážejícího cigarety a na základě pokynů M. Z. nebo V. D. vyzvedával cigarety v zahraničí a převážel je do České republiky, následně se podílel na jejich prodeji odběratelům na území České republiky.
51. Z odůvodnění rozhodnutí pak mimo jiné vyplynulo, že obžalovaný I. P. byl ještě pod jménem Y. Z. uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 11. 5. 1999 č. j. 3T 59/99-302 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 1999 sp. zn. 1To 575/99 trestnými činy zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákona, porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona a podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 trestního zákona, kterých se dopustil společně s dalšími obžalovanými ve dnech 14. a 15. 1. 1999 v Košicích ve Slovenské republice, kdy ukryli do pěti automobilů větší množství cigaret, které převezli do České republiky, ovšem nezaplatili clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty a způsobili tak celkovou škodu ve výši 447.320 Kč, navíc obžalovaný při prováděné silniční kontrole nabídl policistům finanční částku za to, když ho nechají odjet. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a trest vyhoštění na dobu 6 let. Vazbu v této věci obžalovaný vykonával od 15. 1. 1999, 15. 7. 2000 ukončil výkon trestu a 17. 7. 2000 byl vyhoštěn z ČR.
52. Ve Slovenské republice byl I. P. pod jménem Y. Z. odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Košice I. ze dne 7. 10. 2013 č. j. OT 167/2013-225 pro trestný čin porušování předpisů o státních technických opatřeních na označení zboží podle § 279 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona, jehož se dopustil 4. 10. 2013 v obci Sliepkovce naložením cigaret bez platné slovenské kontrolní známky za účelem dalšího převozu do města Košice a do města Brno v České republice. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců a trest vyhoštění z území Slovenské republiky na dobu 3 roků.
53. Z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 53T 15/2015 pak vyplývá dále, že v daném případě se dopustil 22 útoků, při kterých zkrátil povinné platby o téměř 19.000.000 Kč.
54. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 12. 9. 2018.
55. U tohoto jednání zástupkyně žalobce odkázala na obsah doplňku žaloby a trvala na tom, že pokud jde o trestnou činnost žalobce, dle jejího názoru měla být zařazena do druhé kategorie, tak jak rozlišení trestné činnosti popisuje zástupkyně v doplnění žaloby. Trvala na tom, že žalovaný se řádně nevypořádal s pojmem „vážený zločin“, neboť pokud by tomu tak bylo, dle jejího názoru by ve věci

nerozhodl tak, jak rozhodl. V případě žalobce zde neexistují žádné přitěžující okolnosti, pouze okolnosti polehčující, neboť na území ČR má rodinu, má dvě děti, z nichž jedno je ještě nezletilé, a tyto jsou na území ČR zvyklé. Žalobce byl za svou trestnou činnost odsouzen, výkon trestu si odpykává, ve výkonu trestu nemá žádné problémy a je zde tedy jednoznačný předpoklad toho, že po odpykání trestu bude žít řádným způsobem života. Dle jejího názoru pak rozhodnutí žalovaného nebylo řádně a dostatečně odůvodněno a toto jeden z důvodů, proč by mělo být zrušeno. Zdůraznila, že nedošlo ke správnému výkladu pojmu vážný zločin. Žalobce trvá na tom, že individualizace rozhodnutí je velmi důležitá a s každého rozhodnutí musí být pro žalobce zcela jednoznačně patrné, proč bylo rozhodnuto ze strany správního orgánu tak, jak bylo, což však z rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Žalovaný na poslední straně svého rozhodnutí sice konstatuje, že se žalobce dopustil závažného zločinu, tento však charakterizuje odkazem na český trestní zákoník, což není dostatečné a v tomto směru se žalovaný rozhodně nedržel citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 6Azs 309/2016-28. Uvedla také, že z připojených trestních rozsudků nevyplývá recidiva trestné činnosti žalobce, tak jak tento pojem vykládá trestní právo. Trestná činnost žalobce, za kterou byl odsouzen, spočívala ve vícero útocích, toto však není recidiva trestné činnosti. Z trestního rozsudku vyplývá, že se jednalo o spolupachatelství.

56. U nařízeného soudního jednání zástupce žalovaného se odvolal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i vyjádření k žalobě a nesouhlasil se stanoviskem zástupkyně žalobce, dle níž by rozhodnutí správního orgánu mělo být vyprecizováno až do jakési slohové úlohy. Tomu tak skutečně v případě rozhodnutí žalovaného nebylo, nicméně ke všem podstatným okolnostem případu, se znalostí judikatury, se žalovaný vyjádřil, přičemž žalobce ani nenamítal, že by v tomto konkrétním případě rozhodnutí žalovaného mělo nějaké podstatné vady, nebo snad řízení, které jeho vydání předcházelo. Rozhodnutí žalovaného není žádným šablonovitým rozhodnutím, je to rozhodnutí individualizované, zabývající se tedy případem konkrétní osoby, v tomto případě osoby žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí, a to v souladu s citovanými ustanoveními zákona o azylu, se zabýval skutečností vážné trestné činnosti žalobce, přičemž z jeho rozhodnutí vyplývá, že v případě žalobce se jednalo o recidivu, jeho trestnou činností byla způsobena velmi vysoká škoda. Žalovaný neví, jak jinak, než jak to učinil ve svém rozhodnutí, by závažný zločin žalobce popsal. Pokud žalobce poukazuje na své rodinné vazby, tyto žalovaný nezpochybňuje, nicméně existuje jiný zákon, a to zákon o pobytu cizinců na území ČR, na základě kterého si žalobce může své rodinné vztahy na území ČR upravit. Zástupce žalovaného zdůraznil, že povinností občana, měl na mysli každého občana, který na území ČR žije, je dodržovat jeho platné zákony, což se v případě žalobce nestalo. Ani v případě, že by nebylo rozhodováno ve smyslu ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu, by žalobci i dle jiných ustanovení zákona o azylu, nebyla doplňková ochrana prodloužena. Trval na tom, že v rozhodnutí žalovaného se tento ke všem okolnostem konkrétního individuálního případu žalobce vyjádřil dostatečným a srozumitelným způsobem a má za to, že žádné vady řízení prokázány nebyly. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

57. U jednání Krajského soudu v Brně 17. 10. 2018 zástupkyně žalobce doplnila, že má za to, že ze strany žalovaného nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil vážného zločinu podle zákona o azylu. Pokud měl žalovaný za to, že tomu tak bylo, měl se s touto skutečností řádně vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí, když opětovně odkázala na judikaturu NSS.

58. **Posouzení věci krajským soudem.**

59. **Žaloba není důvodná.**

60. Dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).

61. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení doplňkové ochrany, se dopustil vážného zločinu.

62. Podle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvláště závažného zločinu.

63. Krajský soud v Brně věc posoudil následovně. Dospěl k závěru, že žalovaný, který rozhodl neprodloužení doplňkové ochrany, postupoval v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí č. j. 6AZs 309/2016-28, když na tento rozsudek odkazuje jak žalobce v doplňku žaloby, tak také žalovaný v písemném vyjádření k žalobě.

64. Z tohoto rozsudku Krajský soud v Brně cituje následující. *Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění). V bodě [14] uvedeného rozsudku uvedeno, že z výše uvedeného vyplývá, že závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, které je vnitrostátním trestním právem označován za zvláště závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediný. V kontextu případu stěžovatele budou další*

okolnosti, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnosti, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odst. 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud [pod bodem 15] považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil. Pod bodem [16] NSS na okraj uvádí, že závěry vyslovené v tomto rozsudku nejsou v judikatuře správních soudů zcela nové. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. srpna 2016 č. j. 49Az 71/2015-26 dospěl ke shodnému právnímu hodnocení věci, přičemž aplikoval znění § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. Toto ustanovení interpretoval eurokonformně a v souladu s výše citovaným rozhodnutím Soudního dvora i Ženevskou úmluvou, přičemž dospěl k závěru, že pojem zvlášť závažný zločin užitý v § 15a zákona o azylu nelze automaticky ztotožňovat s termínem zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Tím spíše to pak platí pro současné znění zákona o azylu, které již bylo uvedeno do souladu s kvalifikační směrnicí.

65. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalovaný věc posoudil v souladu s právním názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
66. Dle názoru soudu z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci i Krajského soudu v Brně (trestní rozsudky) zcela jednoznačně vyplynulo, že žalobce se dopustil zvlášť závažného zločinu, a to v době, kdy mu byla žalovaným udělena doplňková ochrana na území ČR, kdy zvláště by měl dbát na to, v souladu se všemi pravidly České republiky, aby dodržoval všechny její zákony, což se však nestalo. Naopak v této době se dopustil zvlášť závažného zločinu, který je popsán v rozsudcích jak Krajského soudu v Brně, tak Vrchního soudu v Olomouci a z obsahu odůvodnění těchto rozsudků je zcela evidentní, že se jedná o velmi závažnou trestnou činnost majetkového charakteru, kterou žalobce evidentně sledoval vlastní prospěch, tedy vlastní obohacení a způsobil škodu téměř ve výši 19.000.000 Kč, tedy škodu velmi vysokou a za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výši 6,5 roku ve věznici s ostrahou.
67. Tyto skutečnosti nelze vykládat jinak, než že se žalobce dopustil zvlášť závažného zločinu, a to i podle azylového práva. Dle názoru krajského soudu je nutné přihlídnout také k tomu, že se nejednalo o první trestnou činnost na území České republiky, když žalobce byl již před tím, v roce 1999 odsouzen také pro trestné činy krádeží daně, poplatků a podobné povinné platby, opět s dalšími obžalovanými, tedy opět jako součást organizované skupiny, přičemž tehdy byla

způsobena škoda ve výši 447.320 Kč. Už tehdy byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, byl zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem a byl mu uložen také trest vyhoštění na dobu 6 let. Nelze pominout ani tu skutečnost, že obdobné trestné činnosti, jak je uvedeno v odůvodnění rozsudku 53T 15/2015 Krajského soudu v Brně se dopustil i na Slovensku. Věc je nutno tedy zhodnotit, že žalobce se dlouhodobě nechoval řádným způsobem, nešlo o jeho první závažné porušení zákona, ze svého odsouzení v roce 1999 si žádné ponaučení nevzal, když pak následně v letech 2013 až 2015 se společně se skupinou dalších pěti obžalovaných dopustil závažné majetkové trestné činnosti.

68. Věc byla ze strany žalovaného tedy posouzena řádně, když skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.
69. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které je žalobou žalobce rovněž napadáno, v tomto směru soud odkazuje na to, že rozhodnutí žalovaného, jeho odůvodnění odpovídá ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Je z něho zcela zřetelné, proč k prodloužení doplňkové ochrany u žalobce již nedošlo. Soud má sice za to, že rozhodnutí žalovaného mohlo být odůvodněno „precizněji“, nicméně z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zcela jasně seznatelné, proč k prodloužení doplňkové ochrany u žalobce již nedošlo. Bylo to proto, že se dopustil zvláště závažného zločinu a soud má za to, že tato věc nebyla posuzována pouze z pohledu českého trestního zákona, ale i z pohledu zákona o azylu, tak jak má na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6Azs 309/2016-2008.
70. Pokud žalobce namítal, že nebylo přihlédnuto k jeho rodinnému životu, kdy na území České republiky žije jeho manželka a dva synové, kteří jsou zde plně integrováni, soud uvádí, že pokud žalobce bude chtít si upravit svůj pobyt na území ČR, aby zde mohl žít se svými rodinnými příslušníky, manželkou a syny, bude muset skutečně postupovat v souladu se zákonem o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb.
71. Soud uzavírá, že shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
72. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
73. Žalobci byla ustanovena právní zástupkyně k ochraně jeho práv dle § 35 odst. 9 s.ř.s. V tomto případě jí náleží odměna za zastupování včetně hotových výdajů, kterou v tomto případě platí stát. Jde o výši odměny, jedná se o 5 úkonů právní pomoci po 3.100 Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplněk žaloby, reakce žalobce na vyjádření žalovaného a účast u dvou soudních jednání, a to dne 12. 9. 2018 a 17. 10. 2018. Jedná se tedy o částku 5x 3.100 Kč a 5x částku 300 Kč, což je paušální náhrada hotových výdajů, celkem jde tedy o částku 17.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně